

La pel·lícula de la vida

Dm, 25/01/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Algunes de les pel·lícules presentades en el cicle de cinema espiritual d'enguany, ja es troben a les cartelleres: «Les cartes del pare Jacob», «Déus i homes» (les cito en català amb el desig que un dia les pugui sentir en la meua llengua). Penso que, almenys la segona, igual que va passar a França, s'estarà temps a la cartellera.

«Déus i homes» té tots els ingredients per ser —i ho és— una magnífica pel·lícula. I agrada al públic perquè en el moment que estem vivint necessitem que algú ens expliqui la història d'una manera diferent. És el que també intenta fer, i penso que ho aconsegueix, *l'ara*, el nou diari en català: ser crítics sense maniqueisme. En la pel·lícula, expressament, no hi ha ni bons ni dolents; hi ha persones que fan accions reprotxables, així sí. Surts del cinema sense sentir odi ni ràbia contra ningú. Només dolor. Potser aquest sentiment és el que més s'apropa a la compassió.

Fa dies que patim la crisi, però encara no ens havia arribat a tocar la pell. Ara ja es respira, es nota a peu de carrer, en les retallades econòmiques, en el volum de gent desvagada pel carrer, en la sala atapeïda del Centre Heura, en la crispació, en la violència gratuïta, en la desesperació, en la intolerància d'aquell veí, de rostre desconegut, que la setmana passada va llançar per la finestra, damunt d'un jove *skater*, un pot d'àcid que li va cremar l'esquena, perquè no suportava, m'imagino, el soroll que feien en patinar.

Només hi ha un antídoto contra la crisi: la compassió. I aquest és el missatge de les dues pel·lícules esmentades. L'únic que ens apropa a l'altre, que ens fa entendre, és la compassió. Acabo amb les darreres paraules de la carta de Christian de Chergé, el prior de Tibhirine, assassinat: «Pare nostre, teu i meu. Amen. Im Jallah»